

дешава у животу те земље. Устав САД је проглашен врховним законом земље и он је успоставио јаку федералну власт која стоји над влашћу савезних држава, тако да устави федералних јединица и закони које усвајају њихова законодавна тела постају неважећи уколико су у супротности са федералним уставом. Врховни суд САД је чувар и гарант федералног устава, његове супрематије и таква пракса траје већ два века и значајно утиче на стварање и мењање самог устава. Устав прокламује демократску републику чија се суштина огледа у демократском пореклу власти као и индивидуалним правима и слободама као темељу америчког политичког система. Та права су утврђена у првих десет амандмана и добила су облик Закона о правима који је до краја 1791. ратификовало једанаест држава. Систем поделе власти у америчкој варијанти је спроведен у облику чистог председничког система. За тај председнички систем је карактеристично како је изведен положај шефа државе, председника САД. Он има сва овлашћења извршне власти, њен је једини носилац, шеф, с тим да се у њеном вршењу ослања на свој кабинет, администрацију коју чини 12 департмана (ресора). На председничку функцију председник се бира на време од 4 године (уз могућност поновног избора) и у својству шефа државе он је и врховни заповедник војске и морнарице САД, милиције појединих држава уколико се оне позову на активну службу. Председник је, као носилац извршне власти, овлашћен да склапа и међународне уговоре, именује амбасадоре, конзуле и друге дипломатске представнике, судије Врховног суда, даје помиловања, одлаже извршење казне, а према Конгресу је овлашћен да га обавештава о стању нације и износи пред њега на разматрање мере за које оцени да су неопходне да се предузму. У ванредним приликама је овлашћен да сазове оба дома или један од њих односно да одложи њихово заседање за време за које нађе да је потребно.

Први амандман на Устав САД гарантује слободу вероисповести, говора, штампе, избора као и право на упућивање петиција влади. Други амандман гарантује право на ношење оружја и организовање националне гарде (милиције) а Трећи предвиђа да ни један војник у миру не сме да станује у приватној кући. Следећих четири амандмана се односе на судски систем и регулишу осетљиву материју која се тиче претреса, оптуживања, лишавања живота, слободе и имовине, сведочења, права на одбрану, јавно и непристрасно суђење пред поротом уз забрану тражења прекомерне кауције и неумерене новчане и друге казне. Девети амандман гарантује да